

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΝ

Τήν Κυριακήν, 6^η /19^η Δεκεμβρίου 2021, έωρτάσθη ή έορτή τοῦ έν άγίοις πατρός ήμών Νικολάου, Έπισκόπου Μύρων τής Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ είς τήν πλησιόχωρον τής Βηθλεέμ κώμην τής Μπετζάλλας καί είς τόν έν αύτῇ περικαλλή καί μεγαλοπρεπή ναόν αύτοῦ.

Είς τήν κώμην ταύτην ό Άγιος Νικόλαος έωρτάσθη ώς πολιοῦχος αύτῆς , ώς ό άγιος πατήρ τοῦ 4ου μ.Χ. αϊώνος, διακριθείς επί άρετῆ καί άγιότητι, έν βοηθεία πτωχών, όρφανών, χηρών, θαλασσευομένων, ώς «κανών πίστεως καί εϊκών πραότητος, έγκρατεϊας διδάσκαλος», ώς συμμετέχων είς τήν Α΄ Οϊκουμενικήν Σύνοδον τοῦ έτους 325 μ.Χ. καί ύπερασπισθείς τό όμοούσιον τοῦ Υϊοῦ πρός τόν Πατέρα.

Τῆς θεϊας Λειτουργϊας έν τῆ κώμη ταύτη τήν πρωϊαν τῆς έορτῆς, έν πανηγυρικῆ ύποδοχῆ τοῦ Προσκοπικοῦ Σώματος, προεξήρξεν ή Α.Θ.Μ. ό Πατήρ ήμών καί Πατριάρχης Ίεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Άρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Άριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Άρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Ήγουμένου Άρχιμανδρίτου π. Ίγνατίου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Άρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Πρεσβυτέρων τῆς Κοινότητος ταύτης π. Ίωσήφ, π. Παύλου καί π. Ήλία, τοῦ Ίεροδιακόνου π. Εὐλογίου καί μετέχοντος άθρόου πανδήμου έκκλησιάσματος τῶν πιστῶν τῆς πόλεως, ψαλλούσης τῆς χορωδϊας τοῦ ναοῦ, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Έλλάδος είς Ίεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Είς τό Κοινωνικόν τῆς θεϊας Λειτουργϊας ό Μακαριώτατος έκήρυξε τόν θεϊον λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Κύριε, τίς παροικήσει έν τῷ σκηνώματί σου; ή τίς κατασκηνώσει έν ὄρει άγίῳ σου; πορευόμενος άμωμος καί έργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν άλήθειαν έν καρδία αύτοῦ», (Ψαλμ. 14, 1-2), άναφωνεϊ ό ψαλμωδός.

Άγαπητοί έν Χριστῷ άδελφοί,

Εὐλαβεϊς Χριστιανοί,

Πάλιν καί πολλάκις εύχαριστοῦμεν τῷ Αγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ άξιώσαντι ήμᾶς συναθῆναι έν τῷ έπωνύμῳ ιερῷ τούτῳ Ναῷ τοῦ άγίου Νικολάου Έπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ, ίνα έορτάσωμεν τήν σεπτῆν μνήμην αύτοῦ.

Ό Άγιος Νικόλαος διακρίνεται είς τό στερέωμα τῶν άγίων τῆς Έκκλησίας, διότι οὔτος άπεδείχθη κατά τόν ψαλμωδόν: «πορευόμενος άμωμος καί έργαζόμενος δικαιοσύνην, λαλῶν άλήθειαν έν καρδία αύτοῦ», (Ψαλμ. 14,2).

Τοῦτο έξ άλλου έπιβεβαιοϊ καί ό ύμνωδός αύτοῦ λέγων: «Προστάτης θερμότατος τῆς Έκκλησίας Χριστοῦ έδείχθη Νικόλαε, τά τῶν αίρέσεων διδάγματα άθεα λύων σύν παρρησία· καί κανών άνεδείχθης πᾶσιν ὀρθοδοξϊας ύπέρ πάντων πρεσβεῦων τῶν έφεπομένων σου θεϊαις διδασκαλίαις καί εϊσηγήσει».

Ὦντως ὁ Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος ἀνεδείχθη «κανὼν Ὁρθοδοξίας», δηλονότι ὑπερασπιστὴς τῆς σωζούσης Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί τοῦτο διότι ἤκουε ἀφ' ἑνός εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου λέγοντος: «γίνεσθε δέ ποιηταί λόγου καί μὴ μόνον ἀκροαταί», (Ἰακ. 1,22) καί ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν Κυριακὸν λόγον: «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καί διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν», (Ματθ. 5,19).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἀγιογραφικοὶ οὗτοι λόγοι ἐγένοντο ἔργον καί τρόπος ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Διό οὗτος παροικεῖ ἐν τῷ σκηνώματι Κυρίου καί κατασκηνοῖ ἐν ὄρει ἁγίῳ Αὐτοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ προσώπῳ τοῦ θεσπεσίου Νικολάου διακρίνεται καί ἀποτυπώνεται τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Καί διερωτώμεθα: Ποῖον εἶναι τό ἰδιαίτερον τοῦτο γνῶρισμα; Εἶναι ἡ ἀγιοσύνη, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «ἀγαπητοί καθάρισωμεν ἑαυτούς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ θεοῦ», (Β' Κορ. 7,1). Κατὰ δέ τὸν κορυφαῖον Ἀπόστολον Πέτρον τό ἰδιαίτερον γνῶρισμα εἶναι καί πάλιν ἡ ἀγιότης, ὡς διδάσκει ἐπικαλούμενος τὴν ἁγίαν Γραφήν: «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι Κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν», (Α' Πέτρ. 1,16/Λευϊτικ. 20,7).

Ἀγιοσύνη καί ἀγιότης σημαίνει προσκόλλησιν εἰς τὸν θεόν, τουτέστιν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ, ὡς γέγραπται περὶ Μωϋσέως καί Ἀαρῶν καί Σαμουὴλ: «οὗτοι ἐπεκαλοῦντο τὸν Κύριον, καί αὐτὸς εἰσήκουσεν αὐτῶν, ἐν στύλῳ νεφέλης [ὁ θεός] ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καί τὰ προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς» (Ψαλμ. 6-7). Τὰ μαρτύρια ἐν προκειμένῳ εἶναι αἱ θεῖαι ἐντολαί, δηλαδή τὰ προστάγματα τοῦ θεοῦ .

Τὰ μαρτύρια ταῦτα, τὰς θείας δηλονότι ἐντολάς, ἐφύλασσε καί ὁ θεσπέσιος Πατήρ ἡμῶν Νικόλαος, διό καί ἠξιώθη «εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος τοῦ θεοῦ», (Πρβλ. Ἐβρ. 12,10), τουτέστιν τῆς καθαρότητος, κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον καί τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ κατὰ τὸν Οἰκουμένιον. Τούτου ἕνεκεν ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ τοῦ θεηγόρου Νικολάου ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν αὐτοῦ λέγει: «Ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ καί πιστέ θεράπον, λειτουργέ Κυρίου, ἄνερ ἐπιθυμιῶν, σκεῦος ἐκλογῆς, στῦλε καί ἐδραίωμα τῆς Ἐκκλησίας, Βασιλείας κληρονόμῃ, μὴ παρασιωπήσης τοῦ βοᾶν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον».

Ἡ καθαρότης τῆς καρδίας, τό ἡγεμονικὸν πνεῦμα καί αἱ κατὰ Χριστὸν ἀρεταί τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Μύρων τῆς Λυκίας κατέστησαν αὐτόν οὐ μόνον κήρυκα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως κατὰ τῆς ἐπαράτου αἰρέσεως τοῦ Ἀρείου ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τῇ συνελθούσῃ ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν Νικαίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τῷ 325 μ.Χ. ἀλλὰ ποιητὴν πολλῶν θαυμάτων, διό καί θαυματουργὸς ἐκλήθη. Ἐπί πλέον ὁ θεῖος Νικόλαος εἶναι ἰδιαιτέρως γνωστός ὡς ὁ προστάτης τῶν πενήτων, τῶν ὀρφανῶν, τῶν χηρῶν καί ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν.

Ὡς ἄλλος Παῦλος ὁ Ὅσιος Νικόλαος ἐγένετο ζηλωτὴς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ λέγων: «οὐδεὶς γάρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῆ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνήσκει· ἐάν τε γάρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν· ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν», (Ρωμ. 14, 7-8). Διὰ τοῦτο οὗτος ὁ ἱερός ἡμῶν Πατήρ προβάλλεται ὡς πρότυπον ποιμένου καί διδασκάλου ἀλλὰ καί τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, προσευχόμενος καί λέγων: «Γνώρισόν με Κύριε ὁδόν

έν ἧ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τήν ψυχήν μου», ὅτι «ἐπί σέ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας, ἐκ κοιλίας μητρός μου θεός μου εἶ σύ·», (Ψαλμ. 21,11). Ἦκουε δέ καί τοῦ Δαυΐδ λέγοντος: «Πλοῦτος ἐάν ρέη, μή προστίθεσθε καρδίαν» (Ψαλμ. 61,11). Πρὸς δέ καί τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος : «ἐλεημοσύναι καί πίστεις μή ἐκλιπέτωσάν σε», (Παροιμ. 3,3).

Ἡ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καί ἐξ ὅλης τῆς τῆς ψυχῆς του καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας του ἀγάπης τοῦ Πατρός ἡμῶν Νικολάου πρὸς τόν θεόν ὠδήγησαν τά διαβήματά του εἰς τούς τόπους τούς ἁγίους, δηλονότι τόν τόπον τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καί τῆς τριημέρου ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, γενόμενος οὕτω προσκυνητής αὐτῶν.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες αὐτόπται καί ἀψευδεῖς μάρτυρες τῶν σεβασμάτων [Παναγίων Προσκυνημάτων] τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας καλούμεθα ἵνα προσκυνήσωμεν ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ τόν γεννηθέντα ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, Ἐκκλησιαστικῶς καί οὐχί κοσμικῶς, πνευματικῶς καί οὐχί ὑλικῶς, «τά ἄνω φρονοῦντες μή τά ἐπί γῆς» (Κολ. 3,2), ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ὡς ἄλλοι μάγοι προσφέρωμεν αὐτῷ [τῷ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντι Χριστῷ] τά δῶρα ἡμῶν, τούτέστιν τήν ταπείνωσιν τῆς καρδίας ἡμῶν, τήν μετάνοιαν καί τήν πρὸς ἀλλήλους συγχώρησιν, ἵνα ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ἐορτάσωμεν τήν μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν αἰνοῦντες τόν θεόν καί λέγοντες «δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2,11). Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη κέρασμα καί ἠκολούθησε μεσημβρινόν γεῦμα.

Διαρκοῦντος τούτου ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐν θαύμασιν ὁ Κύριος, καί ζῶντα καί μετά τέλος, Νικόλαε Ἱεράρχα· τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο, τό ἅγιόν σου ὄνομα, καί οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη, θερμόν προστάτην εὐρών σε;»

Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ μέγας προστάτης τῆς ἱστορικῆς ὑμῶν πόλεως Μπετζάλλας, Ἅγιος Νικόλαος Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κληρον καί λαόν ἐπί τῷ αὐτῷ, ἵνα δοξάσωμεν τόν δοξάσαντα αὐτόν.

Ἡ σημερινή λαμπρά ἐορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ ἐπισκεφθέντος τήν πόλιν ὑμῶν κατά τήν προσκυνηματικὴν αὐτοῦ μετάβασιν εἰς τόν τόπον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ κατά τόν τέταρτον (4^{ον}) μ.Χ. αἰῶνα, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διά τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων καί τό χριστεπώνυμον αὐτῆς ποίμνιον.

Ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων Χριστιανική παρουσία τῶν Χριστιανῶν καί δὴ τῶν Ρούμ Ὀρτοντόξ ἐν τῇ ἀγία Γῆ τῆς Παλαιστίνης ἀπεδείχθη ὅτι ἀποτελεῖ τό ἄλας αὐτῆς τῆς γῆς. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία καί ὁ εὐσεβῆς αὐτῆς λαός μαρτυροῦν μετά πάσης δυνάμεως τήν ἀδιάκοπον ἱστορικὴν διαδρομὴν τῶν ἁγίων τόπων ἀπὸ τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς τῶν Ἁγίων καί μεγάλων

ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης μέχρι σήμερον.

Τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί πάσης Παλαιστίνης παραμένει ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἐγγυήσεως τῆς πολιτισμικῆς, θρησκευτικῆς καί ἐθνικῆς ταυτότητος τῶν ἐνταῦθα διαβιούντων Χριστιανῶν, ὡς καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καί πάροικοι, ἀλλά συμπολιῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Πράγματι ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἔχομεν τόν Ἅγιον Νικόλαον συμπολίτην καί προστάτην ἡμῶν, διό καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοᾷ καί λέγει: «Τίς γάρ ἐξ ὅλης πίστεως, μόνον ἐπεκαλέσατο τό ἅγιόν σου ὄνομα καί οὐκ εὐθύς εἰσηκούσθη θερμόν προστάτην εὐρών σε Νικόλαε» ;

Ὁ δέ Ἅγιος Νικόλαος καλεῖ πάντας ἡμᾶς, ἵνα διαφυλάξωμεν ἀκεραίαν καί ἀνόθευτον τήν πίστιν ἡμῶν, τήν ὁποίαν παρελάβομεν ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀκούοντες εἰς τήν προτροπήν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου λέγοντος: «Ἡμεῖς θεολογοῦμεν οὐχί ἀριστοτελικῶς [=φιλοσοφικῶς], ἀλλά ἀλιευτικῶς [=κατά τήν πίστιν τῶν ἀλιέων Ἀποστόλων].

Ἐπί δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί εὐχηθῶμεν τοῖς πᾶσιν ἔτη πολλά, εἰρηνικά καί ὑγιεινά καί καλά Χριστούγεννα. Προσέτι δέ εὐχαριστήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας τάς τοπικάς ἀρχάς καί ἰδιαιτέρως τήν Ἀστυνομίαν καί ἰδιαιτέρως τόν ἐξοχώτατον καί ἀγαπητόν ἡμῖν Πρόεδρον τοῦ Παλαιστινιακοῦ κράτους κ. Μαχμούντ Ἀμπάς, εὐχόμενοι αὐτῷ ὑγιείαν, μακροημέρευσιν καί Κυβερνητικήν δύναμιν. Καί πάλιν ἔτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας